

A scenic mountain landscape featuring a river flowing through a valley. In the foreground, a hiker stands on a dirt path, wearing a green tank top, black shorts, a cap, and a backpack, holding trekking poles. A traditional bamboo bridge spans the river. The background shows steep, forested mountains under a clear blue sky.

LÁSKA

Annapurna

ALEXANDRA KROPPOVÁ

COPYRIGHT

© Alexandra Kroppová, 2022

LÁSKA ANNAPURNA

Fotografie a texty © Alexandra Kroppová

1. vydání

Namena Investment s.r.o.

<https://www.samanacestach.cz/e-knihy>

Všechna práva vyhrazena. Jednotlivé části ani úryvky z této publikace nesmí být reprodukovány, uchovávány nebo přenášeny v jakékoli elektronické, mechanické, fotografické či audio formě apod. bez předchozího písemného povolení autorky či vydavatele.

ISBN 978-80-88119-07-4

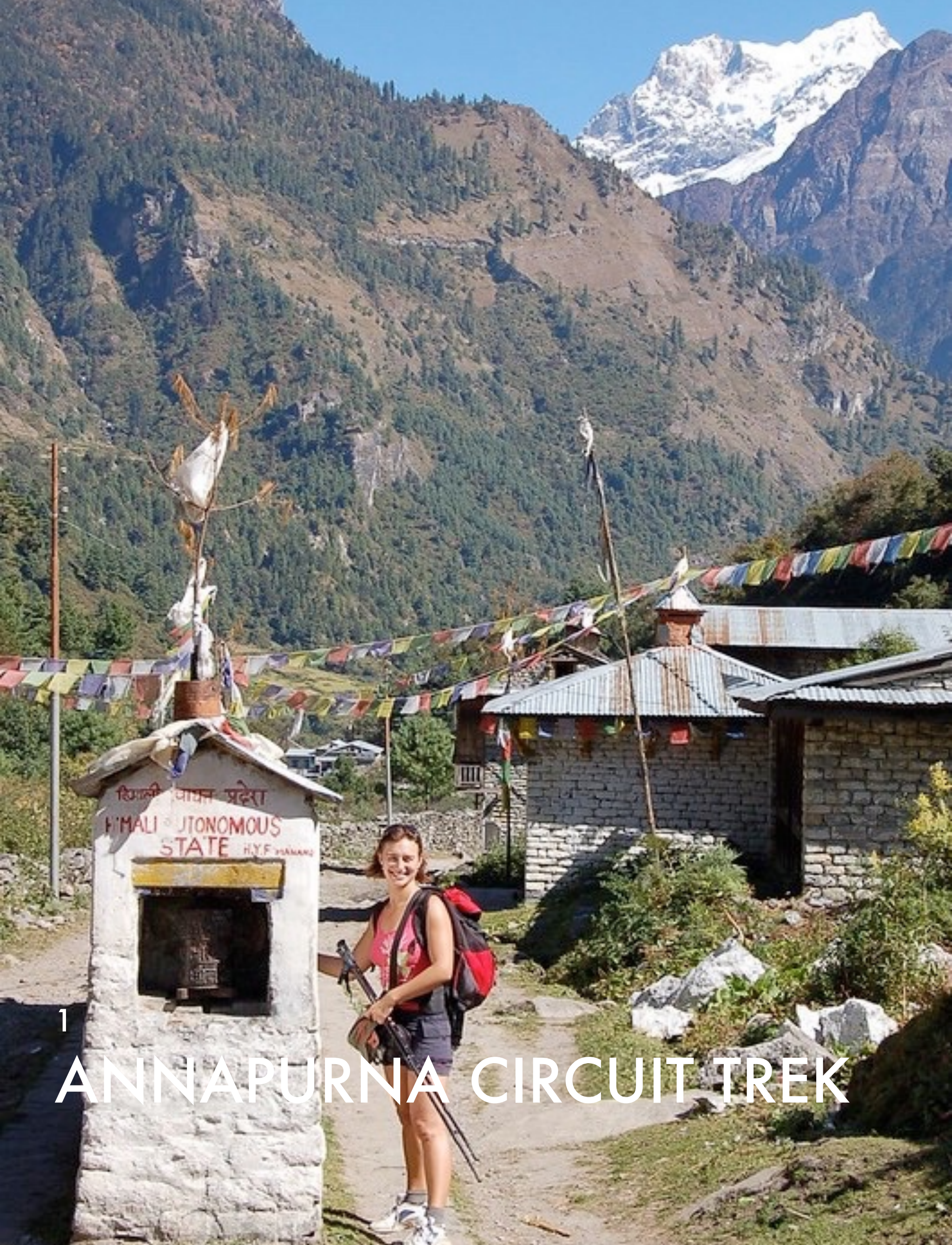
VĚNOVÁNÍ

*Tato kniha patří všem laskavým lidem,
kteří mají srdci na dlani a stále pevně věří,
že láska je mocná čarodějka,
která nás povzbuzuje k smysluplnému žití
a dělá nás lepší.*

S láskou,

Alexandra Kroppová

1

ANNAPURNA CIRCUIT TREK

**ANNAPURNA CIRCUIT TREK
THORUNG LA
5 416 M.N.M**

LISTOPAD 2009

„Hurááááá, tak jsem to zase dokázala!“, sama sebe jsem pochválila a otevřela jsem dveře do dřevěné lodže ve výšce 4 420 metrů.

Popravdě, zatím můj himalájský trek kolem Annapuren je jako procházka růžovým sadem. Nevím, co to se mnou je, ale jsem jako králíček Durafit neúnavný, stále čilý, nabitý. A to den za dnem svižně kráčím vpřed, zdolávám výšková převýšení, svaly nebolí, zima mi není. Každý den je pro mě nesmírné mentální cvičení, cítím se naprosto lehce a povzneseně, moje tělo i hlava se čistí a já si připadám jako v nadpozemském ráji. Mám neustále přehršle energie, pořád se směju, každého povzbuzuju, srším vtipem a můj úsměv je zpět na mé tváři po letech strávených ve vydýchané kanceláři. Oči mi září, moje líčka jsou opálená od sluníčka a já jsem tak sytá a št'avnatá, jako letní meruňka. Mám ze sebe radost, jako už dlouho ne.

Vnitřní blaho nemá dno, je to absolutní vzduchoprázdno, jenž je blažené každodenně. Cítím se slastně, bublá ve mně motivace splnit si sen s výškovým limitem přes 5 400 metrů nad mořem.

Spokojenost nemá meze. Jsem poprvé v nejvyšších velehorách světa a mi připadá, že jsem se tady narodila, že jsem tady doma.

Skutečně, jsem v absolutní pohodě, ideální formě. V hlavě se mi přehrají diapozitivy zoufalých tváří, které zde trpí vyčerpáním, lidi, jež jsou zdemolováni vysokohorskou nemocí, v noci nespí, protože je tady vzduch tak řídký, že se bojí, že se udusí. Po tom, co si dají večeri z jaka, mají průjem takový, že blíjí prdelí a během pár dní shodí několik kil, protože z nich jde ven z hora i zdola vše, co tělo v sobě má. Nemluvě o dehydrataci, spálené kůži, oslepených očí. Helikoptéry nám nad hlavami létají na denní bázi a vysvobozují nešťastníky, jejichž životy visí na vlásku.

A já? Já zažívám nejeuforičtější období mého života! A to nejsem žádná horalka, ani horolezkyně, hory sice miluji odjakživa, ale na nějaké túry mě nikdy neužilo. Jsem vášnivá lyžařka odchovaná Beskydama, ale moje výškové rekordy za zmínku nestojí. Maximálně mě v Alpách vyvezla lanovka do dvou tisíc metrů, kde jsem lyžovala, takže velice upřímně, nemám žádné základy, trénink ani zkušenosti, které bych tady v Himalájích uplatnila či zúročila.

A světe div se a divím se i já, že se zatím nevyskytla ani jedna jediná překážka, která by mi nepálské dobrodružství pokazila. Všechno se odvíjí jako po zlaté niti pohádkové babičky.

Uvědomuji si velice citelně fakt, jenž je na cestování bizarní, že každý, kdo je tady, má jiné pocity, prožitky i vjemy, i když jdeme ve stejný den pod stejnou oblohou tou samou cestou, zažíváme něco jiného a naše zážitky mají úplně diametrálně odlišné dimenze. Všichni do jednoho jsme individua, pro každého je to absolutně jiná cesta. Každý vidí, slyší, cítí absolutně něco jiného. K tomuto záhadnému závěru jsem za těch pár dnů chůze přišla. Stává se tady ze mě filosofka života. Bádání v lidské duši mě nesmírně baví.

„Aaaaah“, opět se slastným povzdechem vydechnu a svoje tělo zaparkuju na dřevěné lavici s kožešinami. Vyzuju si pekelně těžké pohorky a natáhnu si pohodlně nohy.

Kolik mám dneska za sebou kilometrů? Kolik mám za sebou hodin na treku? Kolik jsem dneska zdolala výškových metrů? Nevím, ani se vám tím tady nepochlubím. Moje ego jako by se někde po cestě rozpustilo a už ho nenesu s sebou. Nic si nezapisuju, nedělám si poznámky, nic neeviduju, jen fotím, dýchám a neustále opakuji a vzdychám nadšením: „Ale je tady krásně.“ Je to taková má osobní Cesta do Jiljí, jen Abrahám mi tady chybí.

Výhled je naprosto famózní, přepychový. Slunce stále oslňuje panoramata pocukrovaných Himalájí a s kontrastem blankytně sytého nebe je tento výjev jedním slovem dech beroucí a obrovská okna místní lodže (horská restaurace s ubytováním) je jako výkladní skříň, z níž člověk kouká na tu exkluzivní horskou tapetu v teple a v zázemí pohodlí.

„Dneska už nikam nemusím“, pomyslím si s potěšením. Na ty spanilé výhledy budu civět hodiny a rozplývat se nad tím, jak je život nádherný a smysluplný, když si člověk plní sny a konečně vykročí vstříc své vysněné budoucnosti.

Místní hoteliér mi přinese čaj a usmívá se na mě, jako bychom byli nejlepší přátelé. Jak já Nepál a všechny jeho lidi miluji. Jsou tak milí, čínorodí, ochotní a obětaví, chvílku zdvořile konverzujeme, ale pak už mě nechá, abych se mohla v klidu vydýchat a zrelaxovat.

V jednu chvíli zbystřím, cítím na sobě pohled cizích očí. Já v tom záchvatu spokojenosti ani nezaregistrovala, že tady nejsem sama. Místnost je prostorná a na druhé straně sedí prototyp filmového herce horolezce. Culí se na mě. Jasně, pozoruje mě od chvíle, kdy jsem rozrazila dveře. Takové zjevení tady asi dlouho neviděl, co se usmívá a výská jako by bylo na drogách. Ale to je přesně ono, život je moje droga, já ani nic nemusím brát. Tento druh života je droga tak opojná, že se na něm stávám dnem za dnem stále více a více závislá. Jsem nebetyčně št'astná, každá moje buňka i tělesná schránka je bez sebe radostí, že juchám volností. Žádné LSD nebo psychotropní látky tento stav nevyprodukují, to je přirozený stav mysli, kdy člověk cítí absolutní pocit svobody a je za branami nirvány. Tento pocit nevyčpí, neodezní, naopak je zakořeněný hluboko uvnitř a je permanentní, v hlubině srdeční.

Yetti tady zřejmě není, ale za exota tu jsem já. Jsem fakt jako výjev/ufo z jiného světa, každý je tady přepadlý, unavený, zdevastovaný a já skotačivě jančím a mám nebetyčnou energii, že bych mohla posunovat skály. A to je jen čistý vzduch, pitná voda a prostá vege strava, která se mi tady dostává. Moje osobnostní proměna je opravdu neskutečná, před pár týdny jsem ještě byla skleslá, uhoněná manažerka s elánem a vitalitou na bodu nula, spíše mínus 100. Ještě zřetelně vidím tu sklíčenou trosku, co se na mě v Praze dívá do zrcadla a prosebně naříká, abych s ní něco udělala. To jsem byla prosím já, soustavně zakaboněná, neduživá, slabá, tak mě moje kariéra semlela a TEĎ, radost pohledět! Svěží, čilá, extatická!!! Za pouhých pár dní jak se člověk změní, když mu místo a podnebí sedí.

„Namasté“, zahalekám laškovně.

On se usměje, oplatí mi pozdrav a okamžitě konverzuje.

„Jsi tady sama?“

„Ne ne, mám nosiče a part'áka, ale ti jsou bůhví kde.“

„Dobrá práce“, pochválí mě, protože z vrchu hory pozorujeme, že na naší hraně ještě není vidět ani živáčka, který směřuje k nám do lodže.

„Nevím, co to se mnou je, ale moje energie nemá konce, vyběhla jsem dneska ten kopec jako nic. Je mi tady skvěle. Himaláje mě milují, neustále povzbuzují a nabíjejí. Od prvního kroku mám jejich požehnání.“